

Tygří lejno, ruská voňavka a vetřelec

Pravidelný středeční čas vyhrazený na Vltavě Radiodokumentu naplní 22. června dokukomedie s názvem Tygří lejno, voňavka a vetřelec. Natočil ji autorský tým ve složení Eva Blechová, Gabriela Albrechtová, Stanislav Abrahám a Vladimír Chrz. Téma je prosté: co dělat, když se vám na půdě zabydlí kuna.

Jak jste na téma pořadu přišli?

Eva Blechová: Téma si mě vybralo samo. Jednoho dne se mi na půdě v domě na okraji Prahy usídlila kuna. Z této reálné situace, kterou znají asi mnozí chalupáři a majitelé domů, se pak odvinulo zajímavé pátrání, které jsem pečlivě dokumentovala. Ukázalo se, že moji kamarádi, sousedi, taxikáři, příbuzní na venkově mají neuvěřitelné množství rad, jak se kuny zbavit – ať už je to použití tygřího lejna, ruské voňavky, elektronického odpuzovače nebo lidských vlasů. Studovala jsem u Ivana Vyskočila na Katedře autorské tvorby a pedagogiky DAMU a je mi blízký Vyskočilův přístup k životu a tvorbě jako dobrodružství, objevování a zkoušení si. K tomu patří i to, že se věci samozřejmě vyvinuly úplně jinak, než jsme měli původně v plánu. Objevilo se například téma rozdílů mezi městem a vesnicí, vztahu k přírodě, ale i téma vztahu k něčemu novému a cizímu. Téma domova, o které jsme se s Evou Nachmilnerovou a Gabrielou Albrechtovou zajímaly před pár lety v dokumentu o ženách ze Sudet V Trinksafen jsme byly doma, se nám vrátilo také ve Vetřelci.

Jak jste pracovali v týmu?

Vladimír Chrz: Kolektivně jsme pracovali od začátku. I když námět přinesla Eva Blechová, neustále s námi svůj průzkum konzultovala, mnohé nápady vznikly na týmových setkáních. Zásadní bylo, že od začátku byl zapojen zvukový designér a skladatel Stanislav Abrahám, který nejenom přinášel nápady, ale ještě je byl schopen zvukově ztvárnit. Aktivním členem týmu byla samozřejmě kuna na Evině půdě, kte-

rá nám připravovala různá překvapení, a dá se říci, že citlivě reagovala na postup naší práce.

O jaký žánr jste usilovali?

Gabriela Albrechtová: Zdálo se nám, že nejzajímavější věci v posledních letech vznikají na rozhraní rozhlasového dokumentu a rozhlasové hry, kdy posluchač chvílemi

(Foto)past sklapla... Kuna, roztomilý postrach chalupářů a majitelů domů, se stala hrdinkou vltavského Radiodokumentu.

neví, jestli je situace ještě reálná, nebo jestli se pohybuje v prostoru fikce. Jako příklady lze zmínit Gogolův plášť Stevena Rajama z produkce BBC ve Walesu anebo Everything, Nothing, Harvey Keitel Pejka Malinovského. Před pár lety jsme s Evou Blechovou již spolupracovaly na krátké rozhlasové hře s dokumentárními prvky Jako u Verděnu. Líbila se mi také Evina práce s Klárou Novotnou a Ladislavem Železným na hře Pro Patria Mori, kde se prolínala recitace básně a dokumentárně natočené záběry dvou teenagerů hrajících videohry s tematikou první světové války. Ve Vetřelci jsme se pokusili jít ve zmatení žánrů ještě o trochu dál.

Co bylo na práci zajímavé zvukově?

Stanislav Abrahám: Zajímal mě způsob, jak navodit různé nálady a pocity, kterými Eva prochází – ať už se jedná o počáteční úzkost z neznámých zvuků na půdě uprostřed noci anebo různé „konverzace“ s kunou v druhé části pořadu. Vyhráli jsme si se sekvencí, kdy se snažíme kunu vypudit pomocí hlasi-

té hudby – od klasiky přes pop až po heavy metal. Kuna je navíc opravdu neviditelná, veškerý „kontakt“ s ní probíhá přes zvuky, takže je to téma navýsost zvukové. Tedy až do té chvíle, kdy si Eva pořídila fotopast a kunu zachytila.

Jaké to je být hlavní hrdinkou rozhlasového dokumentu?

Kuna: Musím říct, že mě to docela bavilo a příjemnilo mi to jinak docela nudné zimní měsíce. Leccos jsem se dozvěděla o lidech a také o sobě. A rozvoj lidského a zvířecího potenciálu mě vždycky zajímal.

■ (reé)

Středa 22. června,
ČRo Vltava, 21.45